

Σάββας Πατσαλίδης: Το σπιρτόκουτο του Γ. Οικονομίδη από τους Γκράν Γκινιόλ

<http://www.greek-theatre.gr/>

Ο Στάθης Μαυρόπουλος, στην πέμπτη παραγωγή με την ομάδα του Γκράν Γκινιόλ, σκηνοθέτησε την παράσταση στο ύφος των έργων του Οικονομίδη. Έντονοι ρυθμοί, ενέργεια και ποδοβολητό ακραίων συναισθημάτων. Η ένταση διαρκώς στο κόκκινο. Όλα σε ρυθμό πολυβόλου. Όλα απνευστί. Ογδόντα λεπτά. Μονορούφι.

Σε ένα ρημαγμένο σκηνικό χώρο, με τα έπιπλα σε στάδιο αποσύνθεσης και τα χαρτιά να θυμίζουν σκουπιδότοπο (το εμβληματικό σκηνικό του εσωτερικού σπιτιού, της Σοφίας Τσιριγώτη) ο Μαυρόπουλος έβαλε τα πυρακτωμένα δρώμενα του Οικονομίδη επάνω σε ράγες καλά λαδωμένες και τα κατέβασε ορμητικά στην πλατεία του «Αυλαία». Έπεισε. Αρκετά. Και εκτιμώ πως θα έπειθε πιο πολύ εάν έκανε κάπου κάποια παύση και αναζητούσε και τα ημιτόνια της οργής. Θα μπορούσε να δοκιμάσει στα σημεία κι άλλες εντάσεις, λίγες πιο κάτω λίγες πιο πάνω έτσι ώστε το σκισάρισμα των συναισθημάτων και των διαθέσεων να είναι πιο ανάγλυφο, κάτι σαν καρδιογράφημα. Γιατί οι διαθέσεις αλλάζουν. Δεν είναι όλες κολλημένες στο κόκκινο και για όλους. Όπως σκηνοθετήθηκαν όμως έκαναν όλους τους χαρακτήρες να είναι πανομοιότυποι, με αποδυναμωμένες τις ανάσες που απελευθερώνει η ανθρώπινη ψυχή στις εκρήξεις και τις ηρεμίες της. Μιλώ για αναγκαίες αυξομειώσεις που θα προίκιζαν την παράσταση με μεγαλύτερη ανθρώπινη ποικιλότητα.

Σε κάθε περίπτωση, η παράσταση είχε ρυθμό, δύναμη. Έκανε γκελ. Η διανομή ήταν καλή, απλά όπως είπα, προσμετρώ στα μείον το γεγονός ότι όλοι οι ρόλοι διδάχτηκαν «χοντρικά», χωρίς αποχρώσεις. Έχουμε και λέμε:

Ερμηνείες

Ο Στάθης Μαυρόπουλος, σε ένα ρόλο διαφορετικό από αυτούς που μας έχει συνηθίσει, έπεισε ότι ζούσε το στόρι από την αρχή έως το τέλος. Μπήκε φουριόζος και έδειξε έτοιμος για όλα. Φοβερή ενέργεια. Αν πατούσε πού και πού φρένο πιστεύω το αποτέλεσμα θα ήταν πιο ολοκληρωμένο, γιατί θα άλλαζε και τον ρυθμό στους άλλους σκηνικούς συνοδοιπόρους του, οι οποίοι σε κάθε περίπτωση υποστήριξαν αυτό που διδάχτηκαν. Ενσάρκωσαν με κέφι και καλό έλεγχο τους ρόλους τους. Πίστεψαν σε ό,τι τους ανατέθηκε και το κατέβασαν στην πλατεία με όλο το σώμα και τα ψυχικά τους αποθέματα. Εξαιρώ μια, κατά τη γνώμη μου,

αμήχανη σκηνή, εκεί όπου μπαίνει ο Πέτρος Μαλιάρας, και επιβάλλεται από το πουθενά του τάφου σιωπή. Δεν ψέγω τον ηθοποιό. Μια χαρά έπαιξε. Απλώς με ξένισε η επιλογή της σκηνοθεσίας, η οποία ξαφνικά θυμήθηκε τη δυναμική της σιωπής (παύσης) μόνο που την εμφάνισε ξεκάρφωτη. Εξού και η απουσία κάποιας συνέχειας, γιατί ο Μαλιάρας, μετά την πρώτη κρυάδα στο σπίτι του «Δημήτρη», πατά κι αυτός γκάζι, για να συναντήσει τη «μαινάδα» Ιωάννα Λαμνή, και όλους τους άλλους «τρελαμένους»: Βουρλιώτη, Κοντό, Πετροπούλου και Σταματίου. Ένα τιμ ζωσμένο εκρηκτικά.

Σωστά φωτισμένος από τον Διονύση Καραθανάση ο χώρος. Το σχετικό ημίφως υπογράμμισε εύστοχα την εικόνα παρακμής της ιερής οικογένειας.

Συμπέρασμα: Μια παράσταση δουλεμένη, με ενέργεια και καλή θερμοκρασία. Της έλειπαν ωστόσο ημιτόνια ώστε να γράψει ακόμη καλύτερα.

<http://www.greek-theatre.gr/public/gr/greekplay/index/pointviewview/1410>